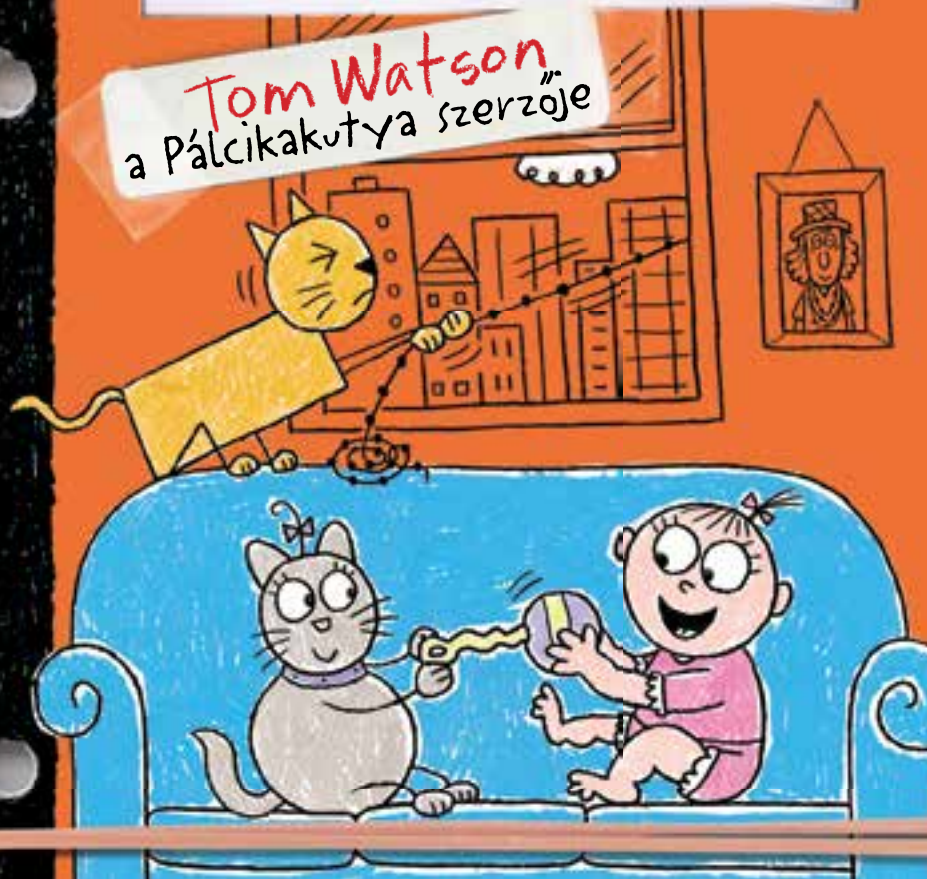

PÁLCIKA- CICA

ÉS A BÉBI

Tom Watson
a Pálcikakutya szerzője

EGY KISBABA, KÉT CICA ÉS EGY MERÉSZ MENTŐAKCIÓ

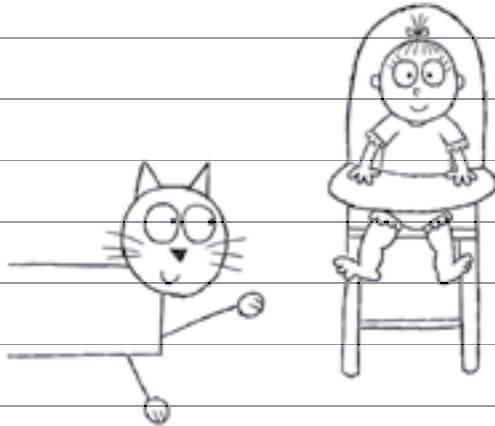
Miután Pálcikacica és Edit gazdái összeházasodtak, a család újabb taggal bővült: egy kisbabával, Millivel. Egy nap Cobb nagyfi vigyáz a kisunokájára, ám egy balszerencse folytán a nagyfi benntagad a fürdőszobában. Pálcikacica vár a feladat, hogy kiszabadítsa. Ám közben Editre is figyelnie kell, aki magára vállalta a bábiszitter szerepét. Könnyen lehet, hogy ez lesz Pálcikacica eddigi legnehezebb küldetése!

„Haláli ez a két macsek... Amennyire jó fej Pálcikacica, olyan bosszantóan lökött Edit.”
Dávid

„Ez a világ legédesebb története! Két cucció cica és egy még cukibb kisbaba. Imádom Pálcikacicát!”
Panka

Tom Watson

PÁLCIKA- CICA ÉS A BÉBI

← részlet →

1/A. Fejezet

Mary szülinapja

Ismeritek Maryt, igaz?

Az első Pálcikacica-történetet neki írtam.

A másodikat is.

És a harmadikat.

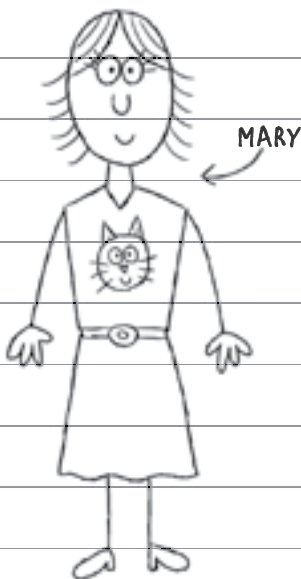
Az osztálytársam.

És hmm, tudjátok,
aranyos.

Múltkor is mondtam.

Ő is megszállottan

rajong a macskákért. Két dédelgetett cicája van, de ez még nem minden. Vannak

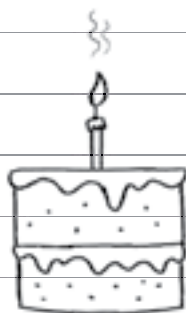

cicás pulcsijai, táskái, noteszei, radírjai és rengeteg más cicás cucca is. De tényleg!

Angolóra alatt rendszerint Pálcikakutyatörténeteket írok. De tudjátok, ott van Mary, aki meg valahogy... szóval azt szereti, ha pálcikacicás történeteket írok, és aztán odaadom neki, hogy elolvassa. Még a Szerelmesek Táncestjére is elhívott. És tutira biztos vagyok benne, hogy a tánc-tudásomat szuper magasra értékelte. Jó a ritmusérzésem, tudjátok, mire gondolok?

Találjátok ki, kinek lesz a jövő hónapban születésnapja!

Helyes, Marynek.

Találjátok ki, mit fogok ajándékozni neki!

Megint helyes.

Egy újabb Pálcikacica-történetet.

Megjegyzés magamnak: kitépni ezt a fejezetet, mielőtt odaadom a történetet Marynek.

1. fejezet

Édes álmom

Reggel volt, és a nap lassan kelt fel a nagyváros fölött.

Edit az ablakpárkányon félálomba merült.

A szemhéja majdnem teljesen lecsukódott. Pálcikacica halkán, könnyed mozdulattal ugrott föl mellé.

Előző éjjel a lakásukban senki – sem Pálcikacica, sem Edit, sem Gúnár, sem Tiffany, sem Mildred – nem aludt sokat.

Kicsoda Mildred?

Jó kérdés.

Egy csomó dolog történt az utolsó Pálcikacica-történet óta, amikor ő és Edit elfogta a Tonhal Tóni nevezetű, veszélyes és féltelmetes betörőt.

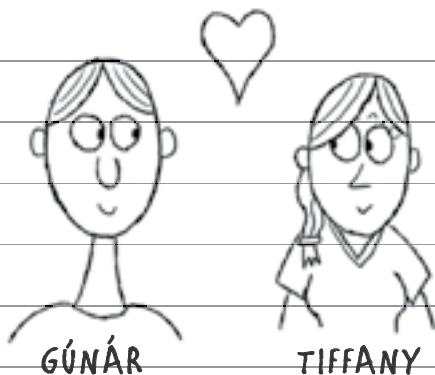
Megpróbállak igazán gyorsan tájékoztatni titeket az eseményekről.

Szóval, miután a rendőrség elvitte Tonhal Tónit, Gúnár (Pálcikacica lakótársa)

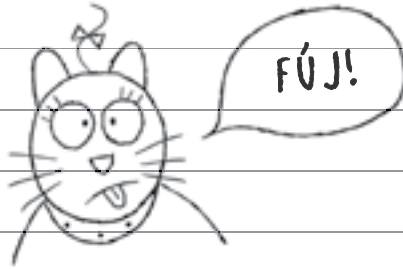
és Tiffany (Edit lakótársa) először látták meg egymást a két lakás falán lévő lyukon keresztül. Edit és Pálcikacica még előzőleg azért kaparták és karmolták ki azt a lyukat, hogy együtt tölthessék a napjaikat, amikor Gúnár és Tiffany dolgozni megy.

Nos, amikor Gúnár és Tiffany azon a lyukon keresztül meglátta egymást, két rendkívül fontos dolog történt.

Először is, első pillantásra egymásba szerettek.

Másodszor, amikor nyilvánvaló lett, hogy szerelem lebeg a levegőben, Edit elfintorodott: Fúj!

Edit nem szereti a szerelmi történeteket.

Mi más történt még? Hadd mondjam el nektek!

Miután néhány hónapig randevúzgattak, és elutaztak Párizsba, Gúnár és Tiffany összeházasodott Gúnár szülővárosában, amely a nagyvárostól pár órányira található. Gyönyörű nap volt. Este a Picasso parkban tűzijátékos esküvői ünnepséget tartottak. Svédasztalos vacsora volt,

amelyen sertéssültet és krumplipürét kínáltak. És volt egy nagy, magas, elegáns, többemeletes esküvői torta is.

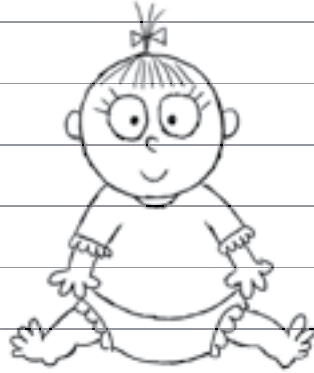
Edit, hmm, RENGETEGET evett abból a tortából.

Pálcikacica pedig annak a csodálatos tortának egy teljes rétegét megosztotta öt kóbor kutyával. Volt köztük egy tacsókó, egy dalmata és néhány másfajta kutya is. Minderről olvashattatok a *Pálcikakutya és a torta* című történetemben.

Tiffany és Edit, amikor visszaérkezett a nagyvárosba, átköltözött Gúnár és Pálcikacica lakásába.

Körülbelül tíz hónap múlva megszületett Mildred.

Hát ő Mildred. Ő a
kisbaba. De mindenki
csak Millinek hívja.

Milli nem túl jó alvó.

Szeret az éjszaka közepén fölébredni.
Amikor pedig az éjszaka közepén föléb-
red, szeret sírni.

Ez rendben is van, a lakásban majdnem
mindenki szerint. Azért, mert tudják,
hogy Milli még csak kisbaba. Tudják, hogy
hamar megéhezik. Hogy tudni szeretné,
hol van. Vagy fél a sötétségtől. Esetleg
magányosnak érezheti magát.

Ezt mindenki megérti.

Nos, majdnem mindenki.

Gúnár igen.

Tiffany igen.

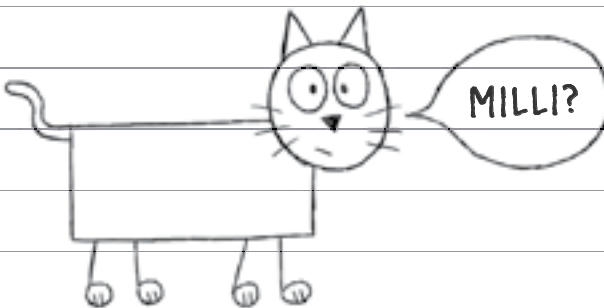
Pálcikacica igen.

Edit azonban nem.

– Hallottad azt a kis bestiát a múlt éjjel?

– kérdezte, amikor Pálcikacica fölugrott mellé az ablakpárkányra.

– Millire gondolsz?

– Persze, hogy Millire gondolok – dúlt-fúlt Edit. Látszott, mennyire bosszankodik. – Azt gondolom, hogy az a kis szörnyeteg egyszerűen nem tud elhallgatni!

– Szerintem a kisbabák éjszaka gyakran fölébrednek – jegyezte meg Pálcikacica.

Ilyen panaszokat már azelőtt is hallott Edittől. Őszintén szólva most jobban érdekelte, hogy megfigyelje a napkeltét. Ez volt számára a nap kedvenc időszak. Éppen elkezdte szemügyre venni a város különböző helyeit, amint a napfény fölfelé kapaszkodik a háztetőkön. Figyelte, ahogy az ablakok unalmas, sima szürkéből csillogó arany- és narancsszínűvé változnak, amikor a napsütés eléri őket.

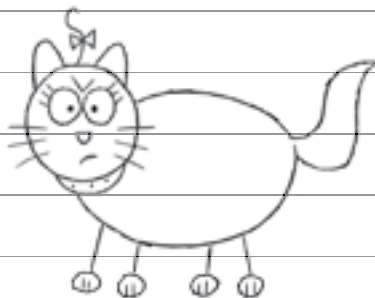
De nem sokáig nézhette.

Edit figyelmet követelt.

– Pálcikacica, nézz rám! – mondta.

Pálcikacica ránézett.

– Azt hiszem,
nem veszed elég
komolyan a prob-
lémát – jelentette
ki Edit. Vadul vil-
logott a szeme.

– Milyen problémát? – kérdezte Pálcikacica. Igazából már elfelejtette, miről is beszélt Edit.

– A nemalvás-problémát!

– Ó! – felelte Pálcikacica. – Azt hiszem,

nem kellene emiatt aggódnod! Úgy gondolom, hogy a legtöbb kisbabának gondja van az alvással. Milli bizonyára hamar kinövi. Minden rendben lesz vele.

– Pálcikacica! – kiáltott fel Edit. Kis harag érződött a hangjából. – Nem Milli alvási problémájáról beszélek! Hanem az enyémről.

– Ó!

– Ha nem alhatok naponta tizennyolc vagy húsz órát, az hatással lehet a hangulatomra – magyarázta Edit.

– Az alváshiány hatással lehet a hangulatra?

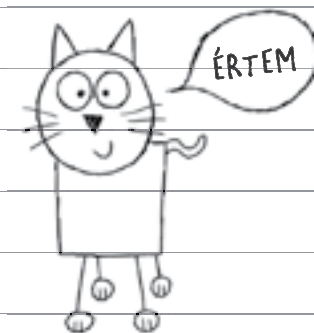
– A leghatározottabban.

– Hogyan?

– Nos, önző, önfejű, akadékoskodó és erőszakos lehetek, hát így – felelte Edit.

– A szokásos gondoskodó, segítőkész, kedves és türelmes énem helyett.

Pálcikacica egyetlen pillanatig habozott, mielőtt így válaszolt: – Értem.

Edit elégedettnek látszott, amiért Pálcikacica most már megértette. Így aztán más pózba helyezkedett az ablakpárkányon, úgy, hogy a farkát az egyik oldaláról

a másikra suhintotta. Finom érzékkel, előbb csak a hegyével csapott kicsit a párkányra, és csak azután tette le az egésztest maga mellé. Magában elmosolyodott saját gyönyörűségén, mielőtt folytatta volna a társalgást.

– Szóval? – kérdezte Edit.

– Szóval mi van? – kérdezte Pálcikacica.

– Szóval hogyan fogjuk rávenni ezt a kis nyavalyást, hogy ne bőgjön az éjszaka kellős közepén? – kérdezte Edit. Szemlátomást bosszankodott azon, hogy Pálcikacica aznap reggel nem követi a gondolatmenetét.

– Nem vagyok benne biztos, hogy bármit is tehetünk – állapította meg Pálcikacica.

– Nos, ezt nem akarom hallani – mér-
gelődött Edit. – Biztos van valami, amit
tehetünk ezzel az icipici, mindenkire ve-
szélyes szörnyeteggel.

– Azt hiszem, a kisbabák néha sírdogálnak
– vélekedett Pálcikacica, és elfordult Edit-
től, majd kinézett az ablakon. Azonnal
érezni kezdte a kinti hőmérséklet-válto-
zást – megérezte az első kis felmelegedést,
amint a napfény lassan beragyogja a várost.

– Van egy ötletem
– jelentette ki Edit.

Pálcikacica visszafor-
dult hozzá: – Mi az?

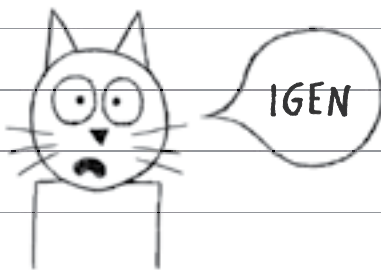
– Nos, tudod, milyen
igazán kiváló énekes vagyok, igaz?

Pálcikacica pontosan tudta, hogy Edit egyáltalán NEM kiváló énekes. Rikoltozó, fülsértő, fülhasogató „éneklése” őt valószínűleg arra emlékeztette, amikor valaki dörzspapírt húzogat végig hegedűhúrokon, miközben tűzjelzés harsog.

De Pálcikacica erről nem tett említést.

Ehelyett annyit mondott: – Igen.

– Így talán bevethetném az én finomra hangolt zenei tehetségemet, hogy hasson Millire, ha éjszaka fölébred.

– De hogyan? – kérdezte Pálcikacica.

– Elénekelhetnék neki egy altatódalt – jelentette ki Edit büszkén. – Milli az én csodálatos hangomra rögtön újra elaludna. Én át tudnám változtatni a Rémséges Bőgőmasinát Alvó Angyallá! Igazi hős lennék!

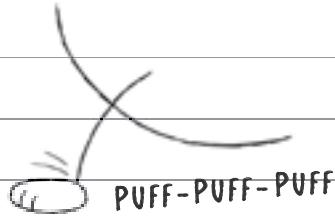
Kétségtelenül ez volt a lehető legrosszabb ötlet, amelyet Pálcikacica valaha is hallott. Ha Edit hirtelen, az éjszaka közepén elkezdene „énekelni”, az egész ház – sőt, az egész nagyváros – fölébredne, és eszét vesztené a rémülettől. De Pálcikacica ezt nem mondhatta Editnek.

– Hmm – nyögte ki végül, és közben azon törte a fejét, mit is mondjon.

Miközben ezen töprengett, Edit hármat csapott a bal mancsával az ablakpárkányra.

Puff. Puff. Puff.

Válaszra várt.

De szerencsére Pálcikacicának nem kellett felelnie.

Mert éppen akkor Tiffany így kiáltott:
– Kész a reggeli!

Edit leugrott az ablakból, és rohant a konyhába.

